

Лаещи гущери.

Когато слѣзохме въ Солдея, свѣтътъ бѣше така промѣненъ, сякашъ — не бѣхме въ Австралия. Хълмиста земя съ наносенъ пѣськъ — червенъ като разтопено желѣзо. Надъ нея бѣло небе — сребристо отъ жегата. Тукъ-таме — тропически растения съ увиснали листа. Задъ нѣколкото улици съ ламаринени кѣщички — пустинята и правия като линия хоризонтъ, безъ дървета, безъ планини. Сива е степъта, която пропѣтувахме въ 52 часа. Скоро нашиитъ любезенъ познатъ, който ни покани въ своя чифликъ, ни извика още отъ пѣтната врата: „Елате! Ето нѣщо за васъ“.

Тогава видѣхъ за първи пѣтъ торбовиденъ язовецъ.

Обикновено, когато се говори за австралийскитъ торбовидни животни, подразбираме кенгурото. За повечето хора това подскачащо животно е единственото торбовидно, което сѣществува. Отъ рода на кенгурото сѣ известни около 60 вида—голѣми, малки, сиви, жълти дори и розово-червени. Едни живѣятъ въ пѣська, а други скачатъ по дърветата. Но тѣзи животни още не сѣ торбовидни. И никога тѣ не сѣ били такива.

Торбовиднитъ сѣ други, именно: торбовидни вълци, мечки, ежове, лисици, катерички и какви ли не други животни.

Тамъ всѣко топлокрѣвно животно прекарва детскитъ си дни въ торбата на майката. Това се налага отъ първобитната австралийска природа, която е бедна отъ кѣмъ вода, едностранно развита и много просторна.

Видѣхъ почти всички малки торбовидни животни, дори обикнахъ нѣкои. Ще разкажа за две отъ тѣхъ.

